

Udskriftsdato: 10. januar 2026

KEN nr 11041 af 31/05/2008 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-13-08 om benzinudgifter - beregning - bilforsikring - driftsudgifter - fritidskørsel - hjælpemiddelbil - kassebil - merudgifter

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500214-07

Ankestyrelsens principafgørelse C-13-08 om benzinudgifter - beregning - bilforsikring - driftsudgifter - fritidskørsel - hjælpemiddelbil - kassebil - merudgifter

Resume:

En svært handicappet kvinde, som var bevilget kassebil som hjælpemiddelbil, var berettiget til at få dækket nødvendige benzinudgifter til fritidskørsel som merudgift, beregnet som forskellen mellem benzinforbruget i den bevilligede kassebil og et tilsvarende benzinforbrug i en personbil af normal størrelse.

Hun var endvidere berettiget til at få dækket sin bilforsikring til kassebilen som merudgift beregnet som forskellen på forsikringsudgiften ved kassebilen og forsikringsudgiften ved forsikring af en personbil af normal størrelse.

Ankestyrelsen anså det ikke for dokumenteret, at kvinden ville have benyttet cykel i nærområdet, hvis hun ikke havde været handicappet.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

27-11-2009

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 1117 af 26. september 2007 - § 100

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en kvinde, der led af cerebral parese og som følge heraf var svært handicappet. Kvinden var kørestolsbruger og havde fået anlagt stomi.

Kvinden modtog førtidspension og havde en hjælpeordning efter servicelovens § 96. Hun var endvidere som følge af den nedsatte funktionsevne bevilget kassebil.

Det var oplyst, at kvindens samlede var handicaphjælper for hende på fuld tid. Samleveren havde bil, som han benyttede i forbindelse med arbejdet som handicaphjælper og i sin fritid.

Kvinden havde igennem flere år fået dækket sine merudgifter i forbindelse med forsørgelsen, herunder til transport i fritiden og til bilforsikring.

Kommunen beregnede hendes merudgifter til 23.311 kr. for et år. Merudgiftsberegningen indeholdt bl.a. et beløb på 6.339 kr., der skulle dække transport i fritiden og et beløb på 2.625 kr. til dækning af bilforsikring.

Ved beregningen af merudgifter til fritidstransport forudsatte kommunen, at husstanden også havde haft bil, hvis kvinden ikke havde været handicappet.

Herefter beregnedes merudgiften til benzin som forskellen på benzinforbruget til kassebilen og en almindelig personbil. Merudgiften til bilforsikringen vurderedes efter samme princip.

Kvinden oplyste, at hendes kørselsbehov var 866 kilometer om måneden, og at hun i nærområdet ville have kørt på cykel eller i samlevers bil, såfremt hun ikke havde været handicappet.

Nævnet hjemviste sagen til kommunen til ny stillingtagen til fastsættelse af merudgifterne til transport i fritiden og ændrede kommunens afgørelse for så vidt angik fastsættelse af merudgiften til forsikring. Nævnet fandt, at kvinden var berettiget til at få medtaget den fulde udgift til forsikring ved fastsættelse af den løbende merudgiftsydelse.

Med hensyn til merudgifter ved transport i fritiden henviste nævnet til kvindens opgørelse over, hvorledes fritidstransporten ville have foregået, hvis hun ikke havde været handicappet.

Nævnet bemærkede i afgørelsen, at skønnet over merudgifternes størrelse kunne tage sit udgangspunkt i kvindens oplysning om, at hun ville have kørt i bil eller cyklet, hvis ikke hun havde været handicappet. Fastsættelsen af merudgiftens størrelse kunne beregnes som forskellen mellem udgiften ved at køre i hendes handicapbil og en almindelig bil for så vidt angik den kørsel, hvor hun måtte antages at ville have benyttet bilen. Med hensyn til kørsel i nærområdet, hvor det måtte antages, at hun ville have cyklet, måtte udgangspunktet ved beregningen af merudgiften tages i den fulde udgift til kørsel i hendes handicapbil.

Med hensyn til bilforsikring var det nævnets vurdering, at den oplyste udgift til forsikring af kassebilen skulle medtages ved merudgiftsvurderingen.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen, at kvinden på grund af sit handicap ikke havde kunnet cykle i mange år og påstanden om, at hun ville have cyklet i nærområdet kunne derfor ikke sandsynliggøres. Merudgiften skulle derfor beregnes som forskellen mellem udgiften til brændstof ved kørsel i almindelig personbil og kørsel i den handicapbil, som kvinden var bevilget efter serviceloven.

Kommunen var desuden uenig med nævnet i, at den fulde udgift til betaling af bilforsikring skulle betragtes som merudgift. Der henvistes til, at familien ville have haft en almindelig personbil, hvis hun ikke havde været handicappet. Det var derfor forskellen mellem forsikring af en almindelig personbil og forsikring af kassebilen, der skulle betragtes som merudgiften.

Der henvistes desuden til, at det var ulogisk, at hele forsikringsudgiften betragtedes som merudgift fordi nævnet havde godkendt, at merudgiften til øvrig fritidskørsel beregnedes som forskel i brændstofudgift pr. kilometer for en almindelig personbil i forhold til kassebilen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt og i hvilket omfang der skulle ske en sandsynliggørelse af merudgifter til transport i fritiden, herunder i hvilket omfang der var sandsynliggjort merudgifter til bilforsikring. Ankestyrelsen ville desuden behandle sagen som supplement til principafgørelse C-31-06.

Afgørelse:

Kvinden var berettiget til at få dækket nødvendige benzinudgifter til fritidskørsel som merudgift, beregnet som forskellen mellem benzinforbruget i den bevilgede kassebil og benzinforbruget i en personbil af normal størrelse.

Kvinden var berettiget til at få dækket sin bilforsikring til kassebilen som merudgift, beregnet som forskellen på forsikringsudgiften ved kassebilen og forsikringsudgiften ved forsikring af en personbil af normal størrelse.

Det betød, at hverken forsikringsudgiften ved kassebilen eller benzinudgiften i nærområdet skulle medtages fuldt ud som merudgift efter servicelovens § 100.

Ankestyrelsen ændrede således afgørelsen fra det sociale nævn.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der efter serviceloven alene kunne ydes hjælp til dækning af nødvendige merudgifter, som var en følge af den nedsatte funktionsevne, og at tilskuddet skulle beregnes på grundlag af de sandsynliggjorte merudgifter.

Ankestyrelsen fandt, at udgifter, der var forbundet med at have hjælpemiddelbil, f.eks. forsikring, benzin, reparationer, vask med videre, skulle brugeren som udgangspunkt selv afholde, idet handicappede generelt ikke kunne siges at have merudgifter til drift af bil alene på grund af en nedsat funktionsevne i forhold til bilejere, der ikke var handicappede.

Ankestyrelsen fandt dog, at der i ganske særlige situationer kunne ydes hjælp til betaling af sådanne driftsudgifter, hvis det kunne sandsynliggøres, at familien ikke ville have haft bil, hvis ikke der var et særligt kørselsbehov som følge af brugerens handicap eller hvis brugeren som følge af sit handicap ville have en særlig stor og driftsmæssig dyr bil.

Ankestyrelsen fandt, at kvinden og dennes husstand ville have haft bil, selvom hun ikke havde været handicappet med et kørselsbehov som følge af handicappet.

Der henvistes til, at familien ud over kassebilen var i besiddelse af en personbil, samt til ansøgers oplysning om, at familien ikke ville have haft to biler, såfremt hun ikke havde været handicappet.

Ankestyrelsen lagde til grund, at kassebilen måtte betragtes som en særlig stor og driftsmæssig dyr bil.

Med hensyn til merudgiften til benzinforbruget i nærområdet i fritiden vurderedes det, at kvinden ikke havde sandsynliggjort, at hun ville have benyttet cykel, såfremt hun ikke havde været handicappet.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at kvinden i oversigten til kommunen over sine transportmuligheder havde henvist til, at hun i nærområdet enten ville have cyklet eller kørt i bil.

Med hensyn til udgiften til forsikring begrundedes afgørelsen med, at familien ville have haft bil, hvis kvinden ikke havde været kørestolsbruger.

Det forhold, at familien havde en bil ud over kassebilen, var uden betydning for afgørelsen, men dokumenterede, at familien også, uden kvindens særlige kørselsbehov, ville have haft bil.